

BÉKÉHARANG

MEGJELENIK MINDEN HO 1-EN, 15-ÉN
AMERIKÁBA EVI ELŐFIZETÉSI-DÍJ PORTÓVAL
2 DOLLAR
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK

A PÜSPÖKI METODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
EGÉSZ ÉVRE 55.- K
FÉLÉVRE 30.- K
EGYES SZÁM ÁRA 2 KORONA

Ki ment meg vészben és viharban . . . ?

Uram, ments meg minket; mert elveszünk. Máté ev. 8, 25.

A háborgó tengeren levő, az elsüllyedéstől rettegő tanítványok vészkiáltása ez. „Uram ments meg minket; mert elveszünk.“ Amikor az alkony-órán hajóra szálltak, alig hitték, hogy rövid néhány óra múlva ez lesz az egyetlen fohászuk. Bizonyára szép, csendes volt az idő; szellőcske sem fuvalt, levél sem rezdült. A nap szeliden hanyatlott alá; az égen rendre kigyulladtak az örökön éber csillagszemek és tekintettek alá a földre, mely álmodni látszott s amelyre az éjjel ráborította sötét leplét. — „Csodálatos, gyönyörű éjjel“ — bizonyára így szóltak egymáshoz a tanítványok, akik nem sejtették, hogy a nagy csendességben már körülöttük rajzik a veszedelem. Nagy nyári időben, mikor minden oly hallgatag, rendszerint közel a tomboló vihar. — Hajocskájuk eleinte szép szeliden uszott a víz sima tükre. Bizonyára baj nélkül érik el a tulsó partot. . . . De mi ez? Az égnek éppen azon a pontján, ahol talán csak egy órával ezelőtt hanyatlott alá a nap, apró kis felhőcske látszik, nem nagyobb, mint egy gyermek tenyere. . . . Bizonyára ártatlan felhőcske ez. . . . De az a felhőcske növekedik, haragos fekete színt ölt, olyan mintha kínai tusba mártották volna és árad, egyre árad, folyik széjjel örületes gyorsasággal az ég domboru boltján. Aggódó szemmel nézi a hajós és remegő szívvvel szól: „Legyünk éberek, mert közel a vihar.“ És talán még ki sem mondta ezt, már valami oldalba kapja a hajót az első szélroham. A víz, mely eddig oly cserdes volt, hogy szinte álmodni látszott, egyszerre megelevenedik, nyugtalankodik, tajtékzik, mintha dűhre ingerelték volna. Az örületesen zugó orkán pedig belekapaszkodik a gyenge hajóalkotmányba s mint valami könnyű lapdát viszi fel és alá a hullámhegyeken. Az árbóc recseg, ropog; a hajó népe ijedten kiált: „Elveszünk!“

Hány ember hasonlatos a tanítványokhoz, akik bizakodva, mitől sem féve szálltak tengerre. . . . Olyan bizakodva nézi mindenki a jövőt; úgy tekintenek rá, mint amely csak az öröm napjait hozza el nekik. Hogy a jövő méhében talán vész és vihar rejtőzik, arra oly kevesen gondolnak és ha valamelyik mégis gondol rá, nem veszi komolyan; látván önmagában az óriást, ki könnyű szerrel megbirkózik minden viharral; ki biztos kézzel révbe kormányozza életének hajóját. Pedig mik vagyunk?

Azt mondja az Irás: por és hamu vagyunk. Semmik vagyunk. Mi az, ami a nagy bizalmat önti beléd? Talán ifjuság, erő, ész, tehetség? Mindéz mulandó, változásnak van alávetve, mert itt e földön nincsen semmi állandó. Az időnek nem vagyunk mesterei, az időnk függetlenül pereg le a homokórán, még pedig nem lassan, ólomszárnyakon, hanem gyorsan, mint a folyam rohanó árja. Az ifju tizenhétévesével, még hosszúnak nézi az életet, de ha tullepi a harmincat, a hetek, a hónapok, az évek úgy tűnnek el, mintha valami vihar sodorná őket magával. És az erő? Az idő vasfoga kikezdi az ércet és megemésztja a sziklát: a te erődöt is semmivé teszi. Mi az, amiben reménykedel, amiben bizakodol? Az egészség? Menj végig a kórházakon, ahol lázban-éző szemmel néz reád sok ezer emberroncs és gondold meg, hogy ezek egykor duzzadtak az életerőtől, úgy virultak, mint te. . . . Egészséged is igazán semmi. . . . Körülötted folyton néhány millió mikroba uszik, rajzik. Ki tudja, nincse ezek közül egy arra hivatva, hogy véredben megelevenedjék, sokszorosodjék, miközben elpusztítja minden életerődöt? . . . Miben bizakodol ember? Talán modern házad az, talán viruló szántófölded? Szerezted aranyat, ezüstöt; megtelt a magtárad? Jóbnál, a nagy szenvedőnél, bizonytal nem vagy vagyonosabb és ime, mire a nappal éjbe fordult, nem marad egyebe, mint a hamurakás, meg a törött cserép. Mire a nappal éjre fordul, vajjon lesz-e valami másod, mint a hamurakás meg a törött cserép? Arra szeretnélek kérni, hogy egyre gondolj szüntelen: Éleutadon, mint az árnyék, egy kisér a vész és vihar s amikor nem is sejtéd, amikor a legnagyobb a szélcsend, akkor van legközelebb hozzád, készen arra, hogy lesodorjon a mélybe.

A tanítványok könnyű szerrel vélték elérni a tulsó partot, de mikor kitört a vihar, kétségesnek látszott, hogy elérhetik a célt.

Nekünk is partot kell érünk; el kell érünk a partot, mely túl van a szűk határu lét mesgyén: az örökkönvalóság partját. . . . Az életben lehet ezer szerencséd; lehet, hogy vagyoned gyarapodik, hogy sok lesz, mint a tenger fővénye; szántófölded kövér kalászt ringat és réted terhes az illatos fűtől — ezt elérheted — . . . de az örökkönvalóság partja? . . . Lehet, hogy az egészség nem mulik el tőled, hogy késő aggkorodig virulsz, mint a piros élet. . . . de az örökkönvalóság partja? . . . Jó pozíciód van? Tehetséggel jó állást, fényes hivatalt vívtál ki magadnak és lehet, hogy karierednek csak a kezdetén állasz, még emelkedel, még haladsz, szédületes magasba jutsz, hogy irigykedve tekint

rád egy Nagy Sándor, vagy Napoleon, de vajjon az örökkönvalóság partját, mely elviszen az örök életbe, eléred-e? Ezt kérdezem tőled, erre gondold komolyan és mélyen. Az életben valamely célt sokféleképpen lehet elérnünk. Itt vannak különböző fogások és utak, de az örökkönvalóság partjához nem visz sem ravaszság, sem tudomány, sem logika, sem filozofia; oda csak a tisztalelkűségnek hajóján lehet eljutni. Ez-e hajódnak a neve, mellyel az életnek széles tengerén vitorlázol? A tisztalelkűségnek szelíd fuvalma visz-e előbbre. Nem állasz-e vészben és viharban; nem rengeti-e sajkádat a bűn vihara; nem vagy még azon a poriton, hogy lélekedben elrémülve utána zengjed a tanítványoknak: „Elveszek!”

Sokan, ha egyszer komolyan vizsgálnák helyzetüket, ha bevilágítanának lelkiismeretüknek röntgensugaraival szívükbe, ha keresnék, kutatnák, hogy ők kicsodák, arra a szomorú felfedezésre jutnának, hogy elveszett bűnösök, akik ama mélység felett támolyognak, mélyből a kinnak füstje fel száll mindörökkön. Csak egy lépés és az örvény menthetetlenül elnyeli őket.

Ha kedves olvasóm egy szép napon szinte arra a szomorú felfedezésre jutsz, hogy veszélyben van életed hajója, hogy polyp karjait nyújtja ki utánad az örök kárhoz, idézd emlékezetedbe a tanítványok szavát! Halld, hogy sirnak át azok a zugó viharon: „Uram ments meg minket; mert elveszünk“.

És most jöjj velem és nézd mi történik a háborgó tengeren. Az Úr „megdorgálá a szeleket és a tengert és lőn nagy csendesség“. Máté 8, 26. Mikor már minden reményesség reménytelenségévé változott, kórusban zeng a kétségbeesett tanítványok imája, fohásza, kétségbeesett vészkiáltása: „Uram, ments meg minket; mert elveszünk!“ És kicsoda eredmény! „Megdorgálá a szeleket is a tengert és lőn nagy csendesség!“ Amint a kínos vészkiáltás elhatott az Úrhoz kész volt a segédlem. Ebben tanulság rejlik a mi számunkra.

Ki ment még vészben és viharban? Ez volt a kérdés. Ideje, hogy röviden megfeleljünk rá. Az életben, ha minden ellened indul, ha szerencséd balsorssá lesz, ha vagyondod széthull szétporlik, ha elhagy az egészség és öröm helyett fekete szomorúság lesz utitársad; ha az élet ege beborult, ha napsugár helyett vad vihar zajong és dühöng körülötted; vészben és viharban hol keresd a segédelmet? ... Ha úgy érzed, hogy bűneid felsirnak az égre, vádoznak az örök igazság bírójánál, ha érzed, hogy lelked veszendőbe indul, kihez fordulj, kinél keressél menedéket? Vessd fel szemeidet az égre, oda, ahol az trónol, ki megdorgálá a szeleket és a tengert. Az a nagy segítő nem szunyad és nem alszik, örökkön ébren van és kész, hogy megsegítsen téged. Az Urban bizál, aki élete árán váltott meg téged, az ment meg téged vészben is viharban.

Hegyháti.

A methodizmus története.

Írta: Dr. Kriege Ottó.

Első rész:

A két Welley testvérrel karöltve munkálkodott eleinte Whitefield György is, ki 1714-ben született Gloucesterben, szegény szülőktől és 1736-ban lett az oxfordi egyetem tiszteletbeli doktora.

Természetes szónoklasi tehetségével felülmutta a két Wesleyt, de nem volt szervező tehetsége, őt is a methodizmus alapítói közé számítják, bár tanbeli véleménykülönbség miatt később külön vált Wesleytől.

Ez a három, — úgy természetes tehetsége, mint szellemi műveltsége által kitünő férfi: Wesley János és Károly, meg Whitefield György volt Isten kezében az eszköz az erkölcsi tekintetben mélyen sülyedt Angliának, a posványból való kiemelésére, a holt névleges keresztyéneknek felébesztésére és arra, hogy példát adjanak a világnak a komolyan vett keresztyénség mibenlétéről. Hogy e feladatát számára hogyan készítette el őket az Úr lelkeikben és, hogy azok áldásos evangelizáló munkájukat hogyan kezdték el, erről a következő fejezetben fogunk felvilágosítást nyerni.

Második rész:

A methodisták.

Az oxfordi egyetemen Wesley János ugyan szigorú egyházas életet élt, de ez csak szolgáltság volt, igazi, belső öröm nélkül. Kegyes szülői imái buzdításai mellett különösen néhány keresztyén, építőirodalomba vágó könyv hatásának köszönhető, hogy 22. életévében belső átalakuláson ment keresztül. Különösen Kempis A. Tamás: „A Krisztus követése“ és Taylor Jeremiás: „Szent életre és halálra vonatkozó szabályok“ című könyvei gyakoroltak reá hatást. Ekkor elhatározta, hogy egész életét az Urnak szenteli és a lelkesítő pályára készül, amely elhatározásával nagy örömet szerzett szüleinek és különösen édesanyjának.

Ettől fogva komoly keresztyén életet igyekezett élni s Károly testvérét, ki éppen akkor került Oxfordra, szintén szent élet folytatására buzdította. Hetenként kétszer böjtölt, minden vasárnap felvette az urvacsorát, sokat imádkozott titkon, buzgón olvasta Isten igéjét, majdnem tehetségén felül adakozott és gondolatairól meg cselekedeteiről naplót is vezetett. Sokat köszönhetett Law Vilmosnak, ki az akkori időben elismert lelkivezér volt s kinek: „A komoly hívás“ és „Keresztyén tökéletesség“ című könyvei a törvényszerűségtől őrizték meg őt.

1725-ben az angol állam, egyházban viselhető diakonusi (s.-lelkészi), 1728-ban pedig rendes lelkészi szolgálatra szentelték fel Wesley Jánost. Először 1725-ben prédikált South Lieghban. Miután atyjának mindegyre gyengülő testi állapota szükségessé tette, hogy segédlelkészi alkalmazzon, Wesley János 1727—1729-ig, két éven át atya gyülekezetében Epworth és Wroote községekben káplánkodott. Itteni munkálkodásáról későbbi időben úgy ítélte, hogy az hiányos és gyümölcsstelen volt, mert igazi megtérések alapját nem vetette meg.

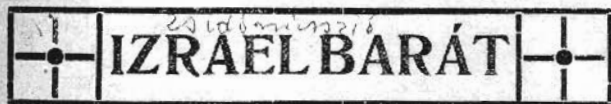
Rektorjának kívánságára 1729. novemberében ismét visszatért Oxfordba, hogy az ottani egyetemen vállalt előadásokat megtartsa. Itt, távolléte alatt testvérének, Károlynak a vezetésével megalakult az u. n. „Holy Klub”. Wesley Károly ugyanis Morgan és Kirman nevű barátaival rendszeresen gyakorolta a keresztyén életet és mind a hárman segítettek egymást jellemük fejlődésében. E miatt „methodisták”, „sakramentáriusok”, „Bibliamolyok” és ehhez hasonló más csufnévvel illették őket. E bibliai szövetség vezetőjévé nyomban megérkezése után Wesley Jánost tették meg, kinek vezetése mellett a kis társaság a következő évek alatt hozzácsatlakozott több diákkal szépen megnövekedett. E bibliai kör tagjaiból később több befolyásos prédikátor és tanár került ki az életbe.

Wesleyt még egy ízben megkínálták atyjának papi állásával, de nem látta Isten akaratát abban, hogy a meghívást elfogadja. Atyja, Wesley Sámuel 1735 április 25-én, 72 éves korában halt meg és azon templom mellett temették el őt, melyben oly sokáig prédikált. Halálos ágyáról e szavakat intézte fiaihoz: „A belső bizonyosság a keresztyénség legerősebb bizonyítéka.”

Most már az volt Wesley János reménye, hogy zavartalanul szentelheti magát a tanári pályának, de az Ur csakhamar szélesebb munkamezőre vitte. Oglorhorpe lord, ki szegény és üldözött emberek számára menedéket a Georgia-gyarmatot alapította Amerikában, ezen új telep számára néhány prédikátorra volt szüksége, amiért is Wesley Jánost állással kínálta meg. Wesley egy ideig habozott özevgyesre jutott édesanyjára való tekintetből.

(Folyt. köv.)

Ford. R.

Vér, amely tisztít.

Egy Messiását megtalált zsidó következőképp mondta el miként jutott el az üdvözítőnek ismeretére, kire lelkének oly nagy szüksége volt.

„Atyámfiak ... így szólt — ez a hét nálatok a Husvét hete. Mig itt ültem, gondolkoztam arról, amit ti cselekesztek annak megünneplésére. Minden kovászt eltávolítottok házatokból; kovász nélküli kenyeret esztek és husvétit bárányt; zsinagógába jártok, megtartjátok a ritust és a Talmud utasításait, de elfelejtitek, testvéreim hogy mindazáltal anélkül szűkölködtek, amit Jehova elsősorban követel. Ő ugyanis nem mondta: „Ha látom, hogy kovásztalan kenyeret esztek és bárányt, vagy hogy jártok a zsinagógába”, hanem imé az ő Igéje: „Látandó a vért és elmegyek mellettetek.” (2 Móz. 12., 13.) Oh, testvéreim, semmi sem pótolhatja azt; elengedhetetlen a vér, a vér, A VÉR.

Amint ismételte a szót növekedő emócióval, hallgatóinak ábrázatán meghatottság tükröződött átható tekintetének tüzeitől. „A vér! egy rettenetes szó arra nézve, a ki hisz az ősi kinyilatkoztatásokban s a ki már nem mutathat fel áldozatot.

A ki vizsgálja a Szent Könyveket, megtalálja a vért, de a mostani zsidóságnál akármennyit kutatatsz, sehol semmi nyoma annak.”

Egy pillanatnyi szünet után így folytatta: „Palesztinában születtem közel 70 éve; már gyermekkoromban megismerkedtem a törvénnyel, a zsolttárok és prófétákkal. Korán eljártam a zsinagógába és a rabbik megtanítottak héberre. Eleinte azt hittem, hogy vallásunk, amint nekem mondták, az egyedül igaz vallás; de abban a mértékben, ahogy növekedtem s figyelemesebben tanulmányoztam a törvényt, mind jobban meglepett, hogy mivel pótolják a vért a szertartásokban és épp úgy meglepett annak teljes hiánya a vallásban, amelyben neveltettem. Olvastam s újra elolvastam a Mózes II. Könyve 12. és Mózes III. Könyve 16. és 17. részét és ez utóbbiak különösen megrendítő hatással voltak reám, ha az engesztelés ama nagy napjára és arra gondoltam, a ki a vér helyét tölti be. Éjjel és nappal ez a vers csengett füleimben: Vért által tisztul meg a lélek. (3. Móz. 17., 11.) Tudtam, hogy megszegtem a törvényt és bűnhődniem kell. Ennek a nagy napnak eljövetelekor, évről-évre vertem a mellemet, érezvén lelkemnek ezt a szükségét, melyet csak a vér elégíthet ki és egy csepp vér nélkül szűkölködtem.”

„Küzködésemben föltartam szívemet egy tisztetreméltó rabbi előtt. Ő pedig megmagyarázta nekem, hogy már nem szerezhetünk engesztelést vért által, mert az Istennek haragja alatt vagyunk, Jeruzsálem a pogányok kezében, a templom lerombolva s a helyén egy mosé emelkedik, az egyetlen hely, ahol az áldozati állapot véret onthatjuk, meg van szentségtelenítve és népünk szét van szórva. Maga az Isten zárta el az utat az engesztelés e nagy napjának ünnepélyes megüléséhez. Most már — tette hozzá ... a Talmudhoz kell szabnunk magunkat, követnünk kell utasításait s biznunk kell az isteni irgalomban s atyáink érdemében.”

„Igyekeztem megnyugtatni magamat ezzel a magyarázattal, de hiába. Valami azt sugta nekem, hogy a törvény megmaradt, ha a templomot le is rombolták. Csak a vér tisztíthatja meg lelkemet. Ha a vért, mely megtisztít, nem onthatjuk ki más hol, hanem csak az Ur által kiválasztott helyen, akkor nincs szabadulás bűneinkből! Ez a gondolat megrémített, Megkérdeztem több más rabbit is; a nagy, egyetlen főkérdés reám nézve az volt: hol a vér, mely megtisztít?”

„Több mint 30 esztendő voltam, mikor odahagytam Palesztinát és Konstantinápolyba mentem. Ama kérdés nem volt eldöntve, szüntelen forgóldott elmémben s a lelkem szorongott bűneim miatt. Egy estvéli órában a városnak egyik szűk utcájában egy hirdetést vettem észre: meghívást egy zsidók számára rendezett összejövetelre. Kiváncsian nyitottam ajtót s beléptem. Éppen le akartam ülni, mikor hallom a szavakat:

„A Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére tisztít meg minket minden bűneinkből (1. Ján. 1, 7.) Ez volt első lépésem a keresztyénség felé; visszafojtott lélekzettel hallgattam; a szónok pedig folytatta, mondván, hogy az Isten kinyilatkoztatta, hogy vérontás nélkül nem léssen bocsánat; de Ő

adta egyszülött Fiát, Istennek ama Bárányát halálra, hogy minden, a ki hiszen az ő vérenek hathatós erejében, vegye minden bűnének bocsánatát. Ez volt az Ésaías 53., részében megjövendőlt Messiás a XXII. Zsoltár szerint a szenvedések embere. Oh, testvérek, végre megtaláltam a vért, mely megtisztít; biztam ennek a vérnek erejében s immár szeretek Olvasgatni az Új Testamentomban, mert látom miként öltöttek testet a törvény minden követelményei a Jézusban. Az ő vére kiontatott a bűnösökért, az Isten igazságosságának elég tétetett és ő az egyetlen út az üdvösségre, épp úgy a zsidók, mint a pogányok számára.

„Nem a bakoknak és tulkoknak vérek által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer a szentséges helybe, minekutánna örök váltságot talált volna.“ (Zsid. 9, 12.)

„Drága véren, tudniillik a makula és szeplő nélkül való báránynak, a Krisztusnak véren váltattatok meg.“ (1 Pét. 1. 18—19)

„A ki tetté minket Királyokká és Papokká az ő Istenének és az ő Atyjának: néki legyen dicsőség és hatalom mindörökkön örökké.“ (Jelen 16.)

Bh.

Missziói riport a sötét Csikágóból.

A felállítandó alkoholfüves étterem és kávéházzal kapcsolatosan alkalmamban állott betekintést nyerni a főváros bűntanyáiba. A bűn rettenetessége felől eddig is tisztában voltam, de az a kép, amely itt tárult elém még az én ismeretemet is felülmulata. Az elesés tragédiájának voltam szem és fültanuja. De azért még sem akarnám azt írni, hogy borzalommal tértem ez utamról vissza, mert tudom, miszerint borzalommal, utálatlaltal és kényeskedéssel nem igen használhatnék ez ügynek. A sebész sem érte célt, ha a fekély, kelevény undoksága megrettentené. Az ilyesmit félelem és borzalom nélkül kell operálni.

„Mindnyájunkat érhet baleset!“ — e jelszó nemcsak a fizikai szerencsétlenségekre illik, még inkább vonatkozhatik a lelki, erkölcsi sérültekre.

Nem elég a test biztonságáról gondoskodni, még szükségesebb a szellemi infekció ellen védekezni és ilyen alkalmatosságot létesíteni.

Azt mindenki természetesen találja, hogyha valakit baleset ér, a mentőket hívjuk nappal vagy éjjel. A lelki, morális baleset részére azonban nem vagyunk így berendezkedve és nem állanak rendelkezésre ily intézmények és aparátusok. Hogy a mentők nem mindig érik el a kívánt célt és a sérült mégis elvérzik, elpusztul, ki gondol azért e nagy-szerű intézmény feloszlására? Csak a lelki, erkölcsi téren lehet unos-untalan hallani, hogy hiába minden erőlködés „kutyából úgy sem lesz szalonna“, mert egyesek úgy sem menthetők és a fertőbe újra-újra visszaesnek! Ej-ej kedves kritikuskok, mit szólnának ahhoz, ha valaki eltörné a karját és a mentők vonakodnának az illetőnek segílyt nyújtani, mondván, hogy az illetőnek már egyszer szolgálta segílyvel, midőn az eltörte a lábát. Ez mindenesetre kegyetlenségnek tartanók! Csak a lelki, erkölcsi szerencsétlennel szemben állana másképp a dolog?

Milyen következetlenek az emberek, néha a legjobb, a legnemesebb emberek is! Vigyázzanak az ilyenek, mert mindnyájunkat érhet baleset. Hogy nem mindenki perdita vagy hatóságilag üldözött gonosztevő, deliriumos ivó, ez senkinek sem egyéni érdeme — csak Istennek különös megóvó kegyelme. De arra, hogy nem-e lesz azzá, hol a bizonyíték?

Nagy félszesség a bünt megvetéssel intézni el és könnyelműség a szerencsétlenek felett napi-rendre térni, mikor azt megértéssel, sok szeretettel, érdeklődéssel és áldozatkészséggel kellene enyhíteni. Egy sérültet elhagyni vérzeni, ellenkezik a közfelfogással, a humanizmussal. Egy iszákost, prostituáltat veszni hagyni azonban nem barbarizmus — mondja sok erénycsőz.

De hogy mondjak el élemlényeim közül egyet-mást. Bar nem mindent írhatok le, de ha csak a közöletét is írom, oly képet vetíthetek általa, hogy sok tunya és közönyös hívő léleknek adhatok lökést és irányítást a cselekvő keresztényi élet felé.

Az első kép a Verseny- és Grassalkovich-köz egyik homályos, piszkos, füstös, alkoholgőzös csapszékben pereg le, mint valam filmen a kép.

Az aránylag kicsiny, füledt levegőjű helyen vagy harminc sötét alak, többnyire férfiak, de vagy 5—6 fiatal leány is látható. Az idő este 10 óra után.

A tulajdonosnak megmondom mi járban vagyok, hogy hallottam, miszerint az üzlet eladó. „Ez és eladó?“ — nézett reám sunyin a pocakos férfi. Ön tévedésben van, mert mint láthatja ez aranybánya. (Hogy szerettem volna felsikoltani, nem arany, de bűn, fertelem banya!) De ha önnek mégis nagyon sok pénze van (és ezt csak suft gva a fülembe mondta, nehogy valamely züllött alak meghalja és távozásom után utánam sompolyogjon gonosz szándékai) akkor el is adhatom 900.000 koronáért. Ez összeg hallatára majd elszédültem, hiszen az egész üzlet alig volt nagyobb egynéhány lépésnél. De nem hagyott soká gondolkodni, nyelve már tovább kerepelt: „ennyit testvérek között is megér, hiszen láthatja!

És én láttam...Ezt a helyiséget a detektívek minden héten lerazziázzák, azonban nem sok eredménnyel. Ennek a társaságnak állandó őrsége van, mely füttyel, titkos jellel jelzi, ha rájuk baj vár, ha az utcában detektívek járnak és akkor mindenki ajtón, ablakon, pincelejárón menekül a szélrózsa minden irányába. Egy hosszú éles kés és töltött revolver szintén mindegyiknél készen áll.

Egy bozontos, kuszált haju, feltűnő szomorú és keményarcu férfi nagyokat ivott az előtte álló magas pohárból. Én ezt szemeltem ki áldozatul, ha az Ur kegyelme is úgy akarja.

Egy „Békeharang“-ot tettem az asztal közepére és így szól am: Jó estét uraim!

— Jó estét! felelték elég szárazon az asztalnál ülők. A leányok még vihogtak is hozzá.

— Szeretnék letltni egy percre az önök asztalához, Ha megengedik, mert ma már sokat jártam — szóltam nekik.

— Csak tessék! — válaszoltak közönyösen.

„Egy pali!“ — szólottak a leányok könnyelműen.

— Pali? — kérdeztem érdeklődéssel, csak-hogy valamibe belekapaszkodhassam. Tényleg pali

vagyok és kívánom, hogy önök is Palik lehessenek, mert Pali voltaképp Pált jelent. (Ámbár a zülöttek nyelvén egész mást jelent.) Pál egy nagy apostola volt az Ur Jezusnak és azelőtt Saulnak hívták, de midőn megtért, megjavult, Pál nevet vette fel. Ilyen értelemben én is Pál vagyok és önök is Pálok lehetnek.

Ez a magyarázás felette tetszhetett nekik és nagyokat nevettek hozzá. Csak az a szomorú férfi nem nevetett, hanem nagyot csapva az asztalra kért, hogy e dolgról többet beszéljek.

És én beszélni kezdtem Pál Jezusáról, a kegyelemről, a bűnbocsánatról, a mennyei Atyával való kibékülésről.

Erre a férfi a fájdalomtól fátyolos hangon így szólt:

— Ön a mennyei Atyáról beszél, akit nem látok és kér, hogy béküljek ki vele, de mikor... de mikor... és jít a mogorva, durva ember sírásra fakadt, én még a testi, látható édes atyámmal sem vagyok kibékülve.

— Tisztelt uram — kezdte élettörténetét a férfi — 4 éves voltam mikor egy tányért eltörtem és azért az édesanyám megdorgált. Ekkor az ördög belém szállt. Nem is tudom megérteni, hogy egy gyermeket, hogy tudott a gyűlölet annyira meglepni. Nem tudtam többé édesanyám arcába nézni harag nélkül és a szomszédoknál csavarogva töltöttem el több esztendő. Édes anyám több ízben megkísérelt kibékíteni és erővel hazavinni, de üvöltve, rugva, harapva tiltakoztam ellene. Hét éves koromban aztán végkép megszöktem szülő falumból és beállottam Leibitz mellett kanásznak. Hat esztendőt töltöttem a dsznók mellett, míg aztán mások biztatására előbb Eperjes, majd Kaszára a Franck-gyárba vetődtem. Mint erős termetű legény zsákhordással kerestem meg kenyerem, mely munkát akkor nagyon jól megfizették. Huszonegy éves koromban úgy volt, hogy Amerikába megyek, de közbe jött egy nőszemély, ki erről lebeszél. E nővel aztán Pestre kerültem, a Konkordia-malomban kaptam foglalkozást, ahol erős munkámért jól megfizettek. Szükséget nem szenvedtem és egy napig sem voltam munkanélkül, mégis a legnyomorultabb élet szakadt reám. Szülő, testvér, rokon nélkül egy idegen fővárosban és egy rettenetes nő karmái között! E nő nem volt a feleségem, mégis jobban megkínzott és kegyetlenebb volt hozzám, mintha hitvesem lett volna. Nemcsak pénzből kiforgatott, de munkahelyemről is kitért és uralkodott felettem, mint egy állatszédítő. Az ő fivérei zsebmetsszel keresték kenyerüket és börtönismert alakok voltak. Démoni erejével és varázsával reaszédett, hogy ezek társa legyenek. Egy éjjeli viaskodás alkalmával azonban, mikor a rendőrökkel bírokra mentünk, a sötét, kormos helyiségben, ahol előbb a lámpát levertük, hogy jobban „dolgozhassunk“ — egy éles késsel szívszurást kapott és ott a helyszínen meghalt. Minket a rendőrök tulereje legyőzött és a toloncházba vittek, a nő hulláját a fekete kocsi a boncintézetbe vitte, de mi ezt már nem láttuk, csak hallottuk később. E nő ismétlem nem volt a feleségem, sőt a gyötrelmem, megkínzó volt, mégis mikor meghalni láttam sikoltó fájdalom vett erőt rajtam és cellámban napok hosz-

szat őrjögve vadállatként le- s felsétáltam és a nevét „Lujza, Lujza“ kiállítottam. A rendőrök csillapítani igyekeztek, de én annál jobban őrjögtem.

— Hat hónapi fogság után újra szabad lettem, de a gonoszság ördöge még jobban a hatalmába kerített. Most már „bosszúból“ voltam rossz, sőt gonosz.

— Azóta több mint tíz esztendő mult el ilyen betyár életben, hol kint, hol a börtönbe töltve. De már unom ezt a „piszkos“ életet, de nem találok kivezető utat belőle — szóllott szinte ellágyultan.

— Stefi! — ne okoskodj és ne szenteskedj, szóllottak közbe a jó barátok nevetve és a pálinkás üveget nyújtották feléje. Stefi azonban most eltolta magától és csak bánatosan maga elé meredt bambán, ügyefogyottan, reménytelenül...

Bennem e percben édes muzsika játszott és megfogva e szerencsétlennek kezét így szóltam hozzá:

— Köszönöm, hogy már tudom a nevét is. Tehát Stefi! Milyen szépen hangzik e név és arra enged következtetni, hogy e nevet a szülői házban németül (zipszer) hallotta.

És én, aki voltaképp nem rokonszenvezem a németekkel, inkább az amerikai-angol szellem felel meg nekem, most szükségét éreztem annak, hogy valamit szóljak Késmárkól, a hét szépesi városról és Szepesbéláról az ő otthonáról. Beszéljek a német anyáról, aki ha még él keresve-keresi őt valahányszor a lutheránus templom harangja esti imára szól... De ha már nem élne, akkor még van Li chen, Gretchen, Ketchen, akik tündéri kezeikkel megsimogatnák a büntől lázas homlokát...

Késő éjféltre járt az idő, mikor elhagytam e sötét helyet és végimentem e szűk, félelmetes sikátor utcán éjnek idején. De azért, mintha most különös világosság gyult volna ki körültem és glória fogott volna körül és e glóriában ott láttam volna Stefit megfiatalodva, szépen megmosdva, felöltözve, örülve és énekelve...

Midőn e sorokat írom Istenben bizó hittel hiszem, hogy Stefi még jönni fog, Stefi még hallani fog magáról és Stefi még kedvenc lesz a megmentett seregben.

Még volna írnom egy másik gyönyörű élményt is, de ezt hagyom a jövő számra, ha ad Isten erőt a riport folytatására. (Csg.)

☞ VASÁRNAPI ISKOLA ☞

Gideon elhívása.

Bir. 6, 1—24.

Gideon a negyedik volt a bírák között és 1200 körül élt Krisztus előtt. Negyven évig munkálkodott mint bíró Izraelben. Elhívása idejében Isten a zsidóságot bünei miatt ellenségeinek kezébe adta. Ez az ellenség a Midianiták voltak, akik a népet hét éven át szorongatták és fosztogatták. Ebben az időben hívta el az Ur Gideont, amely név magyarul annyit jelent: „Ő széttöri“; széttöri a nép bilincseit. Az ő nagy győzelmeiben árnyképe az eljövendő Jezus Krisztusnak, aki minden rablancok széttörője.

I. Komoly imádság meghallgatása.

Izrael helyzete elviselhetetlenné vált. A népnek barlangokba és egyéb rejtkehelyekre kellett visszavonulni, hogy elkerülhesse ellenségének kizsárolását. Elrabolták jószágait, learatták és eltiporták vetéseit és rettegésben tartották őket mindenütt. Mint hatalmas sáskajárás lepték el a Midianiták és Amalekiták az országot. Kétségbeesve és tanácstalanul Izrael atyáinak Istenéhez kiált könyörületért és segítségért. (vers 1—6). A felelet Istentől Izrael könyörgésére Gideonnak, mint szabadítónak elhívása volt. Embereket emberek által akar Isten megáldani és megszabadítani. A legnagyobb szabadító, aki minden ellenségünkötől és szükségből megszabadít Jézus. Ő a valódi Gideon. Az Ő megjelenése földünkön is válasz volt őseink és a próféták imádságára, hogy segítsen a nemzeteken és különösen Izraelen.

II. A szerény Gideon meglepetése.

Gideon nem is gondol arra, hogy épen ő volna arra hivatva, hogy Izraelt megmentse. Önmagát nagyon kicsinynek tartja. (15. vers) „... én vagyok a legkisebb atyámnak házában.“ — „... az én nemzetségem legszegényebb Manesseban.“ mondja az Urnak. De az alázatosoknak kegyelmet ad az Ur!

Rendes napi munkájánál foglalatoskodik Gideon, mikor meglepi őt az Ur angyala. Buzát csépel a pajtában; nem mit szokás kint a mezőn vagy szérűn, hanem zárt helyen, ahol némileg biztosítva van a kapzsi ellenség ellen. Így hívta el egykoron az Ur Elizeus prófétát is az eke szarvától Illés utódjául. (I. kir. 19, 193.) Az Ur azokra tekint, akik kevesen hívek, hogy sokra bizza őket. Az ismeretlenségből és alacsony sorsból választotta ki Isten gyakran a legnagyobb hőseit, így Jézust a mi megváltónkat is a kis ismeretlen Názáretből.

III. Isten megnyilatkozása.

A zsidó nép nézete szerint Isten a gyülekezet sátora szentélyének sötétjében lakozott. Ide nem volt szabad senkinek bemenni, csak a főpapnak, annak is csak egyszer évente, a nagy engesztelő napon. Pál apostol azt mondja „a királyoknak királya és uraknak ura fényességben lakozik, ahová senki nem közelíthet“ (I. Tim. 6, 16.) Ne higgyük, hogy ez ellentmondás. Mindegyik azt akarja mondani, hogy a szent Isten mireánk bűnös emberekre nézve el van rejtve, akit a mi földi tisztátalan szemünkkel nem láthatunk az ő dicsőségében. És mégis Isten időről-időre kinyilatkoztatta magát láthatólag is az embereknek, amennyiben emberi alakot vett fel és így mint Isten angyala közeledett az emberhez. Így volt ez Gideonnál is. Az Ur angyala, az Ur Jézus Krisztus az örök és később rövid időre emberré lett Istenfia megjelenik Gideonnak vándor alakjában, aki azalatt a bizonyos tölgy alatt telepszik le. Csak lassanként nyílnak meg Gideon szemei, hogy aki vele beszél, az égnek küldötte.

Igy tudomására jut Gideonnak és általa az egész Izraelnek, hogy felettük az élő Isten uralkodik, imádságukat meghallgatta és ha megbánják bűneiket, meg is szabadítja. Milyen másként volt

ez, mint a pogányoknál, akiknek bálványaik néma kő vagy faszobrok voltak. Az újszövetségben is kinyilatkoztatta magát Isten időről-időre az embereknek vagy elküldte angyalát erősítőül és vigasztalóul.

Legdicsőbben az Ur Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki magát, amidőn három évig időzött Izraelben, jót tett, hirdette az evangéliumot és végül mint áldozati bárány mindnyájunk bűneért meghalt, hogy utána megdicsőülve és felségesen ismét kikeljen sirjából és felmenjen az Atyához a mennybe.

IV. Isteni bizonyág Gideon küldetéséről.

1. Gideon elhívása nagy megtiszteltetés volt Isten részéről. Micsoda tisztelet, hogy erre a csodálatos kinyilatkoztatásra méltatta őt Isten! Hogy az Ur elhívja őt hogy, az ő népének megmentője és vezetője legyen. Nemcsak a harcban, hanem békében is mint birót odaállítja Isten Izrael élére, micsoda meg nem érdemelt nagy előny Gideon számára.

2. De e nagy megtiszteltetés által növekszik az ő felelőssége és kötelezettsége Isten és emberek előtt. Ezt érzi Gideon jól. Eddig csak önmagára volt gondja és most az egész nemzete megmentését lelkére köti az Ur.

3. Innen magyarázható, hogy Gideon egész különös bizonyágot és megerősítést kér Istentől. Isten pecsétjét és kézjegyét kívánja az angyal szóbeli megbízása meléi és ehhez szerényen látható jelt kér. (17. vers.)

4. Az angyal, bizonyággal, hogy amit Gideon látott és hallott valóság, látható jelt ad, amely által megerősíti, hogy vele lesz nemcsak a külellenség elleni harcokban, saját ellenségeskedő atyafiaival szemben is.

Gideon áldoz. (17—24. vers.) Ételáldozat, amit magas vendégének hozni akar, de ne hogy úgy költse el, mint ember szokta tenni, hanem mint Isten megemészti az áldozatot égi tűzzel. A sziklára, ahol az angyal állt, annak lábához teszi Gideon le áldozatát. Ez megéri pálcajával, amelyet már a fa alatt kezében tartott és ime, a sziklából tűz tör elő és megemészti az adományt. Ugyanakkor a csodálatos alak is eltűnik.

Most már meg van győződve Gideon, hogy az Isten angyala beszélt vele. Megrendülve és mélyen megilletődve áll ott. Hogy doboghatott a szíve. És ime, ismét előtte áll az Ur s vigasztalja e szavakkal: „Békesség néked! Ne felj, nem halsz meg.“ Az Ur mindent megtett, hogy meggyőzze Gideont arról, hogy Isten szolgálatában áll és isteni védelemben, isteni felügyeletben és isteni vezetésben részesül.

Micsoda jelentőségeltjes és ünnepélyes óra volt ez Gideon számára. Az elhatározás órája, melytől egész jövőendő élete függött. Gideon szótfogadó és bölcsen cselekszik. A szolgálatban az Ur rendelkezésére bocsátja magát. Így lesz Izrael megmentője.

* * *

Mit tanulhatnak a gyermekek Gideontól? Szerénységet. Hűséget és szorgalmat a kicsinyen. Várni, míg az Ur nagyobbra hív el, de akkor

szívesen magunkra venni a nagy feladatokat is. A választás idejét felismerni és méltatni. Istennek áldozni — mindenekelőtt saját szívünket. Nem nyugodni addig, amíg Isten előtt dolgunkkal tisztában nem vagyunk.

Gideon a háromszázzal.

Bir. 7, 1—8. 16—23.

Gideon a hős harcos.

Gideonnak, miután elhivatása felől bizonyossá lett és az Ur segítsége részére biztosítva volt, meg kellett mutatnia kicsoda ő és mit tud az Ur segédelmével.

Ez mindég úgy lesz, nálunk is. Az isteni kinyilatkoztatások és áldások után következnek az isteni megbízások, melyeknél az Istentől nyert adományokat és tehetségeket Isten szolgálatában az emberiség üdvére és Isten dicsőségére alkalmaznunk kell, hogy kivívja azt a szabadságot, amire őt Isten elhívta.

I. A háboru oka.

1. A Midiániták áldatlan befolyása; rossz példájuk. Elcsábították Izraelt a pogányságnak minden utálatosságaira, bálványimádásra, engedelmességre és erkölcstelenségre. Így Izrael népét a veszedelem szélére vezették. Bár a nép kezdetben keveset szenvedett általa, mert bizonyos kedve telt a pogányok egyéniségében, mégis az Urnak, népének elcsábítását meg kellett bosszulni, azért készíti elő a háborút.

2. A csábításra idővel rettenetes elnyomatás következett amit Izrael jól érzett. A vélt barátból gyakran a legveszedelmesebb rabló és gyilkos ellenség lesz. A pogányokkal való barátság és érintkezés a zsidókat ezeknek hatalmába kerítette. Most már nem is tudnak védekezni ezen csábító „barát“-tal szemben. Éjjel-nappal kiáltanak segítségért Istenhez. Ez volt az oka a háborúnak, amit Gideonnak kellett vezetni.

Azért a világgal és sátánnal ne lépünk barátságra! Ez mindég szomorú véget eredményez.

II. Gideon szövetségese.

Gideonnak hatalmas szövetségese volt a sergeknek Urában. Hasonlíthatatlanul erős szövetségese, akinek mérhetetlen befolyása van és aki megingathatlanul hü mindenkihez aki benne bizik. Így Gideon mindent merészelt és nyugodtan mehet a harcra.

Gideon szövetségese a legjobb szövetségese a mi számunkra is életünk veszélyes utain. Aki nélküle küzd végig életét, nélküle küzd és munkálkodik az üdvösségért nem éri el a célt.

K. K.

(Folyt. köv.)

KÜLÖNFÉLÉK

Dante. Szeptember 14-én volt 600 éve, hogy Dante Alighieri, a híres olasz költő, Ravenna városában meghalt. Küzdelmes élete volt az a főforrás melyből világhírű művéhez, az u. n. „Divina comedia“-hoz az anyagot merítette. A reformáció előtt ő volt az, ki az u. n. humanizmusnak utját egyengette, annak a mozgalomnak, mely a tudomány és művészet terén, a középkori róm. egyház mindent uralni akaró hatalma alól magát felszabadította. — Műveiben hevesen kikelt a pápa világi hatalma és a papok erkölcstelensége ellen. Emlelt főművében három pápát egymásután látunk a pokolba bukni és a paradicsomban csak egyetlen egynek XXI. János pápának juttat helyet. A római egyház egyes tulkapásai ellen (bűnelengedés [v. ö. bűnbocsátó cédula], a pápai rendelkezések és szájhagyományok tekintélye az Irással szemben) erősebb hangon kel ki, mind később 1517-ben Luther a 95 tételben. Nem is tetszet a költő sok kath. vezérembernek. XXII. János pápa nemcsak eltiltotta és álkozta pl. a „Monarchia“ című könyvének az olvasását, hanem megsemmisítésére is ítélte tűzbe való elégetés által. *Harduin* jezsuita páter (1727) a divina commedia szerzőjévé Wicleff egyik tanítványát akarta megtenni, hogy ez uton szabadítsa fel Dantet az eretnekség vádjá alól. Ugo Foscolo (1823) pedig azt akarta bebizonyítani, hogy Dante nemcsak sejtette előre a reformációt, hanem saját magát tekintette felülről elhívott reformátornak.

De van Dante műveiben elég nem biblikus mozzanat is. Máriának és a szenteknek segítségül hívása mellett megengedi az életben levő kegyeseknek, hogy meghalt szeretteikért imádkozzanak s ilyen imának különös jelentőséget tulajdonít és döntő befolyást a lelkeknek a tisztítotttűzből való minél gyorsabb kiszabadulására nézve.

Jó olvasmányok. A mai ember jóformán csak az újságokból veszi lelki táplálékát. Egyik lapot a másik után futjuk át, mint ahogy a lepke egyik virágról a másikra száll anélkül, hogy mézet szedne belőlük. A mi olvasó közönségünk is inkább mérget szed olvasmányáiból, mint mézet. Azért is oly gyenge a küzdelmek viharában. Akár csak a lepke, amely a legtehetetlenebb lény, ha fúj a szél.

Amerikába van egy iroda, mely a napilapok szerkesztőit igyekszik arra bírni, hogy lapjaikban állandóan közöljenek minél többet a Bibliából, eme legjobb olvasmányból. Ez uton a napi sajtó, a Bibliából gyöngyöket terjeszt el az olvasó közönség táborában oly általánosságban, a milyen, más uton, egyszerűen elérhetetlen volna. És hogy az ilyen bibliai idézetek magára a kiadóra is milyen jó hatással vannak, arról teszen bizonyosságot egy ilyen kiadónak ideiktatott nyilatkozata: Ha minden nap egy bibliai verset látok a rovat felzetén, akkor megragad az az érzés, hogy kötelességem arról gondoskodni, hogy lapom minden cikke megegyezék e szent Irás szellemével.

Nekünk magyaroknak is igazán jó olvasmányra van szükségünk, olyanra, melybe érdemes

elmélyedni. Ilyen, keresztyén szellemű iratokat akarják magyar néplink izlését, gondolkodását nevelni táplálni. Ezért Felsőerdősor 5. szám alatt levő házunkban keresztyén könyves boltot nyitotunk, könyvkiadó vállalattal kapcsolatban. E vállalat vezetését *Löbl János*, volt evang. tanítóra bízuk, ki misszióknak szolgálatába állott. Szeretettel köszöntjük Löbl testvért körünkben s Isten gazdag áldását kérjük köztünk való munkálkodására.

A Biblia jelentősége. A világhírű Harvald-egyetem Cambridge-ben, a doktorálni akaró hallgatótól megköveteli, hogy azok a Bibliából is készüljenek a doktori szigorlatra, mert a Biblia és Shakespeare az a két irodalmi főmű, mely nélkül teljes angol műveltséget gondolni sem lehet. Mikor lesz a Biblia ismerete a magyar műveltségnek is egyik főkélléke?

Vasárnapi iskolai ünnepély. Szeptember hó első vasárnapját a methodisták mindentűt, az egész világon, különös értelemben szentelték a gyermekeknek. E napon Kaposszekcsőn is ünnepélyt rendeztünk vasárnapi iskolásaink számára és ezzel kapcsolatban gyűjtést is — szegény gyermekek testi-lelki javára. Délután a gyermekekkel és hozzátartozóikkal kirándultunk az erdőbe, ahol vidám ének, a gyermekek játéka, a felnőttek nemes szórakozása, a szavalatok, karénekek, igehirdetés és vasárnapi iskolai tanítás váltakozása mellett töltöttünk igen áldott néhány órát együtt. Az énekszóra összesereglett magyar nyelvű szőlőhegyi lakók, kik kedvéért kaposszekcsői német nyelvű testvéreink magyar énekeket is énekeltek és a prédikátor magyarul is hirdette az ígét, nem győzték eléggé mondani, hogy ilyen szép s kedves délutánt ők még nem értek. A gyűjtés is megmutatta, hogy milyen jól érezték magukat az ünnepély résztvevői. Vagy 24 gyermek és 15 felnőtt egyén (az összesereglett szőlőhegyiek és a falubeliek közül is többen nem tudtak a gyűjtésről s így — nagy sajnálatukra — nem is vehettek részt benne) rövid pár pillanat alatt 4 kor. 60 fillérrel kevesebbet, mint 800 koronát adtak össze. „Egészsítsük ki az összeget“ — mondta egy hang a közönség köréből — 800-ra; s egy kéz máris 20 koronát nyújtott a gyűjtőkalap felé. Ennek láttára egy másik hang szólalt fel: „Kerekítsük ki 1000 koronára!“ S a felszólaló nyelvvel a keze együtt mozogván, 100 korona került ismét a kalapba. Erre aztán egymásután potyogtak a 20, 10 és 100 koronások ismét a kalapba s rövid néhány pillanat alatt 1000 koronán felüli összeg állott szegény gyermekek segélyezésére rendelkezésünkre. Szellemben jegyezte meg valaki a résztvevők közül, a levegőben forgó csufneveinkre vonatkozó célzattal: „No most megmutattuk, hogy a methodizmus éppen olyan jó korona vallás is, mint a dollár vallás.“

Bocsánatkérés.

Alulírott ezelőtt 20 évvel a magyarországi baptistákról haragból és bosszúból sértő röpiratokat adtam ki. A harag és bosszuvágy pedig rossz tanácsadó és aki haragszik annak nincs igaza.

Kérem a baptista testvéreket, akiket ártatlanul az én kevély gögőmben meghurcoltam, bocsássanak meg nekem. Én is azon a szép úton akarok járni a mi korunk után, amilyen ők járnak és azért szívem hő vágyát követve, csatlakozni akarok egy komoly és élő keresztyén egyházhoz.

Érzem, hogy ők nem voltak ellenséges indultal irántam és ennek köszönhetem most azt, hogy az Ur ily nagy kegyben részesített, hogy meg tudok alázkodni. Ezt a nagy kegyet annak köszönhetem, hogy sok buzgó imát küldtem értem az Urhoz, aki az elesettet felemeli a porból és meggyógyítja a beteget.

„Én irgalomban részesültem, bár érdemes rá nem voltam“.

Maradjon az Ur velünk és az összes élő keresztyénekkal.

Faragó György.

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten

kedden d. u. 6 $\frac{1}{2}$ óraker bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 óraker és délután 5 } nyelven
óráker isten tisztelet

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 óraker bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt

szerdán este 7 óraker } magyar
vasárnap d. u. 3 óraker } nyelvű

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden

pénteken este 7 óraker és vasárnap délután
 $\frac{1}{2}$ óráker

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt

szerdán este 7 óraker, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 óráker magyar nyelvű összejevetel.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.

11 és este 8 óráker, szerdán este 8 óráker
magyar nyelven.

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 óráker

magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-u. 5. I.
Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövetkezet.

„BOCSKAY“-NYOMDA. Budapest, VI., Jósika-utca 7.
Telefon: József 81—10.

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK

A PÜSPÖKI METODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 55.— K
FÉLÉVRE 30.— K
EGYES SZÁM ÁRA 2 KORONA

Béke.

„Bélességet adok nektek, az én békémet hagyom nektek“ . . .
Ján. 14., 27.

Békesség az emberi léleknek legboldogabb állapota; amidőn a lélek megbékélve Istenével, nyugszik, mint a delejtű amely megtalálta a sarkok irányát.

Az egész világ vágyódik e békességre, úgy a nemzetek, mint az egyes egyének és mégsem jön el az általános világbéke. Vizsgáljuk csak, vajjon egyáltalán van-e értelme a békesség keresésének, hogy ez a békesség egyáltalán feltalálható-e és miként?

Ha a szentírást alaposan tanulmányozzuk és a prófétákat és patriárcákat megfigyeljük, látjuk hogy azok tényleg bírták Istennek békéjét; de egyikük sem bírta azt születésétől kezdve, hanem el kellett azt érniök. A béke tehát olyan valami ami küzdve elérhető. Küzd is érte az emberiség minden rétege különböző fegyverekkel és mégis oly kevesen érik el. Ha pedig ennek kiküzdése lehetetlennek látszik megpróbálnak áldozatot hozni. Mexikó őslakói egy templom felavatásánál nem kevesebb mint 80.000 embert áldoztak fel és éveken keresztül viseltek háborút a szomszéd törzsekkel, hogy ezt a véres áldozathoz szükséges emberanyagot megszerezzék, csak azért, hogy Isten haragját kiengeszteljék, hogy békét találjanak és mégsem tudták megtalálni. A hindu papi törzs egyrésze ismét más áldozatot hoz. Évekig állnak éjjel-nappal ugyanazon helyen kezüket ég felé emelve, úgy hogy a kar forgócsontjai összeforrnak, mások állandóan szeges deszkán ülnek, úgy, hogy bőrük egészen megvastagszik és érzéktelenné lesz. A török dervisek vad táncot járnak, míg nem kimerülve roskadnak össze, mind ezt a békéért és mégsem lelnek békét.

A béke isteni adomány, ezt érzi minden ember és azért keresi mindegyik az ő Istenénél. Európa ugynevezett modern népei, vagy a pénz által, vagy testük által keresik ezt a békét a testi élvezetekben. Ez a két legkultiváltabb bálvány napjainkban és ezeknél keres a legtöbb ember békét, de vajjon megtalálja-e?

Mig a világháboru tartott, így sóhajtott fel az emberiség. Bár csak már vége lenne a háborúnak és béke lenne. Most vége van a háborúnak, de vajjon van-e békesség az egyén szívében, vagy a nemzeteknél? Nem, még kevésbé van béke mint azelőtt. Mit tegyünk hát? Talán a békesség már fel sem található? Megtalálhatod

kedves lélek, de ne a bálványoknál keresd, hanem Istennél. Hiszen ha megvizsgáljuk a békesség embereinek történetét, azt látjuk, hogy elhitték azt, hogy Isten megjutalmazza azokat, akik őt keresik. Hit nélkül nem lehetsz békét, mert a békesség Istentől jön, ha pedig vele kapcsolatban nem vagy, nem nyerheted el. Ugye kíváncsi vagy, hogyan létesítsd ezt a kapcsolatot? Először inségnek kell jönni, a lelki inséget kell érezned és Istenhez kiáltanod, hisz az Úr maga mondja „Hívj segítségül engem az inség idején és én megszabadítalak téged és te dicsőíts engem.“

A testi inség is rettenetes, — vegyünk egy éhinséget amikor az emberek napokig nem találhatnak testi táplálékot, — de ezt messze felülmúlja a lelki inség. A lelki inségnek ezen szikrája minden ember szívében ott lappang; Isten adta azt bele. Ez az inség kielégítést kíván, de az emberiség legnagyobb része nem elégíti ki, csak a testi élvezetekkel kábitja el önmagát és ezzel nyomja el a békesség vágyát. És így az inséget nem csillapítja, sőt az elégedetlenség mind nagyobb lesz a szívből és végül kétségbeeséssé fejlődik.

Az irás azt mondja: „Isten szellem s akik őt imádják szükséges, hogy szellemben és igazságban imádják.“ Testiségben nem lehet Istent imádni. Meg kell tehát a testet minden nap öldökölni az ő vágyaiban. Hogy imádhatsz Istent, mikor nem a testet, de az Ő szellemét öldököld meg napról-napra.

Keress a találkozás csendes óráit Istennel szobácskádban, engedd az ő igéjét hatni a magányban és így az idült inség hamarosan akuttá lesz, a szívedben lappangó szikra lánggra gyul és elérkezik a gyógyulást hozó inség, hogy kiáltasz Istenhez és ő meghallgat. Mert a nagy inség idején legjobban tudod őt keresni, tudsz hozzá fohászzkodni képmutatás nélkül, őszinte vagy és ezért siker követi keresésedet. Akkor ami szívedben az a szádon és mert szívedből jön ami szádat elhagyja, eléri Isten szívéét. És ha a nagy küzdelemben a sötétség rémképei vesznek is körül, ha összetörve kiáltasz fel hozzá, mint Jákob „nem engedlek el, míg meg nem áldasz“ akkor lesz részed az Isten békéjében, a valódi békében. Ekkor fogod tudni megbecsülni a kegyelmet az Ur Jézus Krisztusban, mert ő a béke közvetítője.

Nincs más út, csak a megalázkodás útja, mert: „Isten ellene áll a kevélynek, de alázatosnak kegyelmet ad“ Akinek kegyelmet adott Isten annak van békéje is. Ez a béke legyen velünk.

A.

Ho Messera

A két asszony.

A villanylámpa rózsaszínü ernyőjén átszűrődő fény egy nő alakját világítja meg, amint fáradtan támaszkodik a divány karjára. Egyedül van. Élvezi a magány csendes, meghitt perceit.

Nyugalma azonban csak látszólagos. Felizgatott fantáziája színes, tarka képeket rajzol elébe. Az eltelt nap eseményei, mint egy mozivásznon vetített képei vonulnak el szemei előtt. Folyton látja a fényesen sikerült estély részleteit, hallja, a foszlányszerű akkordokat, a vendégek dicsérő, hízog szavait. Belsejében valami megelégedés féltét érez. Ez estéllyel eleget tett férje társadalmi állásának, kellemes órákat szerzett ismerőseinek s talán egyik vendége: a képviselőné révén — sikerül a kétezer holdas bérletet is férje számára megszereznie. Önélgúlten állapítja meg, hogy minden tekintetben megfelelt kötelességének. Mint kitűnő háziasszony, mint szellemes társasági hölgy, mint gondos, jó feleség egyaránt megállta helyét.

De az ideálisnak látszó elismerést keltő szempontok gondolatainak csak külső mázát képezik. Lelke legbelsőbb rejtekében szennyes spekulációk kovályognak, üzletszerűen fontolgatja a zsur eseményeit; úgy okoskodik, következtet, számol és számít e poétikusnak látszó lény, mint egy uzsorás bankár. S számadásait azzal az öntudatos érzéssel zárja le, hogy épen nem dolgozott deficittel. Ez egyetlen, fáradsággal járó estély kontójára, összes ismerőseinél végig élvezheti a téli estélyeket s ha a bérlet sikerül, az összejövétel költségei is busásan megtérülnek.

Lelkének e szégyenteljes gondolatait azonban iparkodik öntudatának alsóbb rétegeibe szorítani. Egy ugynevezett korrekt uriaszony ilyet még önmaga előtt sem ismer be. A kötelességteljesítés, fáradozás, önfeláldozás s hasonló tetszetős nevek sokkal szebben hangzanak, mint az álnokság, önzés sötét fogalmai. S mily szép és tiszta takarói ez alacsony érzéseknek!

E nő is csak mutatós lepelnek használja e szépítő fogalmakat, mert látszólagos jótékonyága, embertársaiért való fáradozása, tulajdoképen uzsorakamatra kiadott cselekmény, melyet tisztesen, százsoroson megsokszorozva kíván magának vissza.

Erre is méltán ráillik az Ur Jézus mondása: „Képmutatók, kik a bemeszelt sirokhöz hasonlítotok, melyek kívülről ugyan tetszetőseknek látszanak, belül azonban rakvák holtaknak tetemeivel és minden undoksággal.“ Máté 23:27.

Oh asszony, Lelked kendőzése helyett vess egy őszinte pillantást annak mélyében. Ne borzadj meg az ott lévő fekélyektől! Látni fogod, hogy a keresztény név csak vékony festékréteg rajtad, mely alatt valójában pogány lélek lakik. Nemcsak a divatos görög frizurád pogány, de a lelked is az. Bálványisteneknek hódolsz: a pénz és élvezetek bálványainak. Ezeket imádod, ezek megszerzésére használod fel barátaidat, testi erődöt, szellemi képességeidet. Oltárt emelsz előttük s ezen égeted el a tiszta, önzetlen felebaráti szere-

tetet, az igazi hitvesi s társadalmi kötelességeket, önfeláldozást, könyörületet... mindent, ami egy nőt igazán széppé és értékessé tehet. Férjednek is nem angyala, hanem ördöge vagy. Csak földi javakat segítesz neki gyűjteni, melyeket a moly és rozsdá felfal, ahelyett, hogy szívet a föld saráról az égiekre irányítanád.

Szállj magadba! Neked, aki Jézus áldott nevét ismered, nehezebb számadásod lesz a nagy napon, mint a pogányoknak! Könyörüljön meg rajtad az Ur s árássa reád a bűnbánat kegyelmét, amíg nem késő! Ha azt megnyerted, úgy megfogod érteni az Üdvözítő eme szavait és lesz erőd azok követésére: „Midőn ebédet, vagy vacsorát adtok, ne barátaitokat, testvéreiteket, szüleiteket hívjátok meg, sem gazdag szomszédaitokat: félvén attól, hogy ők is meghivnak s visszaadják, mit tőletek kaptak. Hanem, ha ünnepegyet rendeztek, hívjátok meg a szegényeket, bénákat és vakokat s boldogok lesztek, mert visszafizettetik nektek az igazak feltámadásában. Luk. 14.

* * *

A holdvilágos udvar kispadján ül a másik asszony. Szintén egyedül van. Férje sürgős munkán dolgozik, gyermekei nyugovóra tértek. Lelkét nem gyötrik nagyra törő tervek, fantáziáját nem izgatják zajos jelenetek. Csendes és békés az, mint egy nagy lapos pusztaság. Ő is a nap eseményeit szűri át emlékezetén. Nem mintha meg akarná azokat örökíteni — csupán szokásból. Gyermekkorában erre tanította az anyja. „Mielőtt nyugovóra térsz — szokta volt mondani — vess számot lelkeddel.“ Ha ráér, meg is teszi mindig. Ma a gyönyörű holdvilágos este a szokottnál tovább fogvatartja s így erre is jut idő.

Szintén, kellemesen gondol az eltelt napra. Diószüret volt. Az Isten gazdag termést adott. Évek óta nem termett annyi dió az udvaron lévő három fán. Mily jó lesz télen! Lesz hintő a téstára, Mikulás napja nem találja üresen a kis cipőket, karácsonyra süthet jó dióskalácsot. Valami „hála Isten“-féle is felszakad lelkéből a gondolatok közben. Lelkiismerete önélgúlten szunnyad. Ugyanis nem maradt érte adós az Istennek. Juttatott belőle egy kosárral a szegényeknek is. A szomszédék sápadt kis Pistikája ugyanis együtt jár iskolába az ő Palikájával. Hadd kapjon az is belőle. Ne irigykedjenek. Igaz, hogy nem térül soha vissza — de hát jót is kell cselekedni.

Gondolataiból keserves sirás riasztja fel, mely a kis gyermek bölcsője felől hallatszik. Félbe marad a számadás...

Jó lélek! uton, vagy a menyország felé, de Isten kegyelme nélkül aligha érsz oda. Jótékony-ságot cselekedtél ugyan, de nem a Jézus szeretete indította szivedet könyörületre. Nem az ő nevével és nevében küldtél ajándékot a szegény családnak. Azoknak hállája sem a mennyei Atya felé száll, hanem te feléd. Te is uzsorás vagy, csak kisebb kamatra dolgozol, mint a másik nő. Magadnak tartod meg azt, ami Istent illeti. Az a jó-cselekedet, melyet csupán szokásból, vagy személyes szimpátiából cselekszel, hulló felhő, mely

nem jut el az Ur trónjára. Csak a Jézus szeretete és szentséges vére tisztítja meg a gyarló emberi cselekedeteket a földi salaktól s viszi a fellegeken túl. Először kérd az Ur kegyelmét, hogy megtanulhassd az Ur Jézust mindenek felett szeretni s minden tetteidet érte és vele végezni — akkor nem tetteid által akarsz majd üdvözölni, hanem az ő drága vére árán s nem szokásból fogsz adakozni, hanem az ő szent akaratát sietsz boldog örömmel teljesíteni.

A farizeus is öntelten számlálta elő a templomban. „Kétszer tartok bűntöt hetenkint s mindenből tizedet adok, amivel bírok.” Luk. 18:12. S még sem üdvözölt. Asszony, mintha a te ön-elégültséged is hasonlítana a farizeus büszke, öntudatos érzéséhez! Vigyázz, légy alázatos, hogy inkább azt halld az Urtól, amit a pogány Konéliusz századosnak izent: A te imáid és alamizsnáid felemelkedtek Isten színéig s ő megemlékezett azokról.” Csel 10, 4.

M.

Küzdelem az alkohol ellen.

Szeretném, ha ezeket a sorokat nem tentával és nem papirosra írnám, hanem élő szóval minden egyes olvasó fülébe belekiálthatnám.

Mert higyjék el, hogy csak a tátongó pokol felszabadult ördögei volnának képesek szörnyűbb tragédiákat előidézni, mint amelyek a korcsmák, kávéházak, csapszékék tájkán teremnek. Kolera, pestis, tüdővész stb. csak halvány kivonatai és következményei annak a szörnyűségnek, melyeket az alkohol ördöge okoz. Micsoda ehhez képest a tüzvész, az árvíz, a dögvész? Ezek mind elmulandó és helyrehozható vagyont tesznek tönkre, míg az alkohol az emberanyagban okoz kiszámíthatatlan kárt, apákat, anyákat, testvéreket, gyermekeket, jegyeseket, ifjakat és öregeket dönt ki. És ami még szomorítóbb, lelkileg-testileg teszi őket tönkre. Mennyi bánatnak, könnynek, szenvedésnek, inségnek, elzüllésnek, korai halálnak, benulásnak, gonoszságnak, gyilkosságnak a felidézője.

A társadalom nem győz elég szanatoriumot, menhelyet, kórházat, tébolydát, fegyházat építeni. Ha végigsétálunk a nagy metropolisokon, látni fogjuk, mennyi klinika, szegényház, menhely, elme-gyógyintézet és börtön található. Ha így megy, nemsokára nem lesz egészséges ember és nem lesz boldog asszony található a földteken.

Nem csodálom, hiszen a házasság szentélyéhez vezető ut első lépcsője már megvan fertőzve, a nászszoba levegője alkohollal inficiálva.

A szegény fiatal asszonyok nem is sejtik, hogy mennyi pokolnak, gyötremnek a melegágya a lakodalmi részegeskedés és a menyegzői dinomdánom után mennyi fájdalmas, panaszos, szánombánom következik, ha a férj kezd hazulról kimaradozni. És mennyi nyomorok a kutforrása, ha a férfi keresetét nem haza, de a korcsmába viszi és mennyi perlekedés, boldogtalanság, civódás jön abból, ha a fiatal asszonnak tapasztalni kell férje elhidegülését, mikor birodalmából az asszony kiesik és annak helyét az alkoholosüveg foglalja el. Most már annak udvarolgat a férj és feleségét leg-

feljebb durva öklével üdvözli, ha hájnalban ittasan hazatántorog,

Borzasztó az alkohol szerelem! Hasztalan mesél a férfi hűségéről, szeretetről, boldogságról, mert, ha egyszer inni kezd, ezer esetben 999-szer biztos, hogy hűtlenség, szeretetlenség és boldogtalanság a vége.

Két urnak nem lehet szolgáltni, — mondja az Üdvözítő. Vagy a hitvesét, családját szereti a férfi és velük tölti el idejét, vagy pedig az italt szereti és akkor sirás, jajgatás és felfordulás van az ott-honban.

Tény, hogyha a kezdet nem jó, akkor a vége sem lehet jó. Ha egy férfi és egy nő ismerkedése nem tiszta, fenkölt, nemes és főképp nem isteni rendelésen nyugszik, ha a fiatal szívek nem bakteriummentes helyen dobbannak meg, hanem mámoros levegőjü korcsmában, félsz, hogy az ilyen frigynek nagyon szomorú lesz a kimenetele. Rosszból jó nem fakadhat, a korcsmából még soha áldás nem áradott ki senki részére és a pohárköszöntővel kezdődő lakodalom revolverdördüléssel nyer sokszor befejezést.

Szomorú és szánalmas megállapítások ezek és nem szívesen hozakodom az ilyesmivel elő, de megvagyok róla győződve, hogy amelyik asszony és leány nem akar egy szál szoknyára jutni, nem akar boldogtalanságban vergődni és amelyik anya nem akarja gyermekeit meztelentül, betegen, éhesen, vagy fájni látni, — az irtó háboruba indul az alkohol fenevada ellen!

Ezért az asszonyokon most a sor!

Ti asszonyok hasztalan várjátok a férfi társadalomtól, hogy az kezdje meg a harcot, a korcsmák reformálását, mert a ma férfiai gyenge arra, hogy a férfiúi rossz szokások ellen felvegye a harcot. Erre a férfiak képtelenek. Egy varju a másiknak nem vájja ki a szemét. Egy alkoholista sem fog harcra indulni megrögzött szenvedélye ellen. A férfitörvényhozástól sem remélhetjük e nyitott seb orvoslását, itt csak a nők tehetnének valamit azáltal, ha erkölcsi bojkott alá helyeznék az alkoholt és kimondanák, hogy *részegeskedő férfihez nem mennek feleségül.*

Szent a családi otthon és verjétek el korbáccsal azt a férfit, aki oda alkoholosan betörni igyekeznék. Hiszen tiétek a jövődö gyermek, nektek kell a bölcsőt ringatni és nektek kell esetleg a kis hideg testet a koporsóba tenni. Gyermekeitek egészsége, szépsége és boldogsága felett ti rendelkeztek és ezen jogokat tiétek senki el nem vitathatja.

Mert megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad- és negyediziglen — szól egykor dörögve az Ur Isten. Es mi látjuk szemeinkkel az alkoholokozta tömegnyomort, a vézna, kores gyermek-nemzedéket, látjuk az ártatlan csecsemőket, akik megátkozva jönnek a világra, mert az apa ivott, — látjuk és ez a látás az alkoholellesenek táborába hajt.

Az alkoholokozta csorbát ti nők nagyobb szeretettel, nagyobb körültekintéssel és nagyobb szervezethez képest kiköszörülhetitek a társadalomból.

És neféljenek a férfiak a nők e megmozdulásától, — már kiket illet — hiszen a nő csak másodlagosan dolgozik a maga boldogságán, mert a boldog megelégedett nő magához láncolja a boldog férfit is.

Ez a mi akaratunk, de ez az Isten akaratja is. És mert Ő segít, azért a siker is jönni fog az Ő országának nagyobb dicsőségére és az emberiség üdvére!

(Csg.)

Üldözöttek. Jan 5. 10.

A múlt őszelel teendőim rövid időre egy kisebb vidéki városba szőlítottak. Az utazás akkor még sok nehézséggel járt. Csak hosszas keresés után akadtam a zsufolt vasuti kocsi között olyanra, hol kényelmesen elhelyezkedhettem. Hárman voltunk a fülkében: egy idősebb és egy fiatalabb férfi, meg egy szelid tekintetű, kellemes külsejű nő. Eleinte a nőt a fiatalabb férfi feleségének tartottam, de rövid idő alatt bebizonyosodtam tévedésemről. A jelek másról tanuskodtak. Ugy az idősebb, mint a fiatalabb férfi elég izléstelen versenyt fejtettek ki az udvarlásban. A nőn látszott, hogy épen nem érzi magát megtisztelve a bókók özőnétől — de türe. Kinos sejtelem ébredt fel bennem. Beszélgetésünkből hamarosan sikerült kihámoznom a valóságot. E nő védtelen prédája volt a két férfinak: nevelő volt.

Az isteni gondviselés vezetését ismertem fel abban a körülményben, hogy épen e fülkébe kerültem. Bensőmben egy titkos hang csendült meg, mely e nő iránt tartozó kötelességemre figyelmeztetett. E szózatnak engedve társalgásba bocsátkoztam a két férfivel. Látszólag igen művelt és a jobb körökhöz tartozó emberek voltak, akik nagyon is ismerték a finom társalgási modort. Miután bizalmukat megnyertem a beszélgetés fonalát sikerült oly irányba terelnem, hogy alkalmam nyílt előtűnik az igazi műveltség és a gyengék védelme közötti párhuzam megvonására. Igen távoli célzás volt ez a nevelővel szemben tanusított viseletükre, de megértették. S a következők sem maradt el. Egész uton kifogástalanul viselkedtek.

Az egyik nagyobb állomáson hosszabb ideig vesztegelt a vonat. Kimentem a folyosóra érdeklődni a kalauztól a várakozás oka felől. Az öreg ur is velem tartott. Örömmel ragadtam meg az alkalmat, hogy e nő kilétéről négy szemközt többet megtudjak. Kérésre készséggel elmesélte az öreg ur, hogy e hölgy a főváros közelében egy gazdag családnál, mint nevelő működik s kiváló szorgalmaért és megbízhatóságáért, úgy a szülők, mint a gyermekek, sőt az egész falu előtt nagy szeretetben és becsülésben áll. Jelenleg is, mint a család megbizottja utazik az ő társaságukban egy nagy borszállítmány ellenőrzése végett a család távolfekvő birtokára.

A vonat csakhamar elindult; utitársaim rövid idő múlva leszállottak a kérdéses birtok közelében lévő állomáson s kocsin folytatták útjukat. Mint jó ismerősök váltunk el. S az a hálás, meleg tekintet, amivel a nevelő a bucsuzás pillanatában reám függesztette bánatos szemét — egyik kedves emléke marad életemnek.

Egyedül maradtam. A lelkemben zsongó gondolatok azonban tulszárnyalták a legzajosabb társaságot. A felháborodás és mély sajnálat érzését csak fokozták bennem a tehetetlenség bilincsei. Lelki szemem előtt elvonult sok szevedő nevelő, irodai és üzleti alkalmazott szomorú sorsa, kik védtelenül állanak az erősebb nemmel szemben s szinte halani véltem esdő kiállításukat.

E szerencsétleneket alárendelt helyzettk csaknem predesztinálja az elbukásra, mert legtöbbször a létfenntartásukhoz szükséges darab száraz, fekete kenyér: állásuk forog kockán. S sajnos, nincs segítség megmentésükre. Elenyésző csekélység az, amit a növédelem tesz és tehet érdekükben. Az egész társadalomnak hozzá kellene járulni ez égető sebek gyógyításához. Ámde mit tesz a jelenkor korhadt és erkölcsi vakságban szenvedő társadalma? Megveti és lenézi őket. A mai társadalom hamis és igazságtalan bírő; nem azokat sújtja megvetéssel, akik a bünt elkövették, hanem az áldozatokat. Abban a nagyon egyenlőtlen harcban, midőn a nehéz aranyak kelnek versenyre a nincstelenséggel, a fényes pozíció délibábja integet a nélkülözéssel küzdőknek, éles elmével, kiszóit rafinériák állnak szemben az egyszerű naiv gyermekésszel — nem szegénytelen-e az erősebb, jellemzősárdabb nemre nézve az ugynevezett győzelem? Nem inkább az elbuktatót lehetne-e erkölcsileg elbukottnak tekinteni, mint az áldozatot?

A társadalom ahelyett, hogy szánnalommal fel-emelné s a további zuhanástól visszatartaná e védtelen áldozatokat, mekövezi őket. A legelső és legelősebb követ azok dobják reájuk, akik megrottók voltak. S e szomorú jelenetnél nem akad senki, aki azokat a felséges szavakat dörögné az üldözök felé, melyeket az Ur Jézus a házasságtörésen ért asszonyt vádoló tömegnek mondott. „Az dobja reá az első követ, aki nem vétke.“ — Valószínűleg a jelenkor vádlói is hasonlóképen egyenkint eltűnnének e szavak hallatára, mint az akkoriak s méltán lehetne kérdezni: „Asszony, hol vannak vádlóid?“ Ján. 5. 10.

Fájdalom, még a nők sem kelnek megaiázott nőtársaik védelmére. Az ugynevezett tisztességes nők nagyon kegyetlenek tudnak lenni e szegény eltévelyedettekkel szemben. Még el sem buktak, máris kiközösítik, sőt mi több — mint egy hullát kilövik a társadalomból. Ezek számára nincs megállás a lejtőn, mert hiányzik a szerető testvéri kéz, mely gyengéden megfogná és visszatartaná őket a lezuhanástól.

Kedves nőtársaim, kiket független anyagi helyzetetek megóvott az ily próbáktól, kikre mindig szerető anya örkődő tekintete simult, nyissátok meg sziveiteket ezeknek a szerencsétleneknek! Ne féltsétek magatokat, hogy a velük való érintkezésben beszennyeződtek! Nyujtsatok nekik anyagi támogatást s ami ennél talán még több: szívetek őszinte, megbocsájtó és felemelő szeretetét. Vegyettek példát az Ur Jézustól, aki a bűnös nők legbűnösebbjét: Magdolnát, kegyelmébe fogadta, hogy ezzel példát adjon nekünk, követőinek.

Ti pedig lejtős utakat járó, nehéz próbákkal küzdők, szegénységet, nyomort néma ajakkal

tűrő nőársaink, ragadjátok meg vonakodás nélküli a felétek nyújtott testvéri kezeket. Elkeseredett és sokszor csalódott lelketek ne lásdon önző számítását e barátságos kéznyújtásban; annak nevében történik ez, ki arra tanított bennünket: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.“ Akik nektek kezennyujtanak; azoknak szeretete annak cseppelő véreből származik, kinek emberszeretete oly nagy volt, hogy életét adta a bűnös emberiségért.

Forduljatok ti is e szeretetforráshoz! Ha élő hittel kértek, megenyhíti szegénységteket, meggyógyítja lelketek sebeit, újra bizalmat önt belétek az élet iránt s visszaadja szívetek elveszített békéjét. Fürödjétek meg az ártatlan Bárány szeplőtelen vérében s ismét tiszták, fehérek lesztek. E fürdő megtisztítja, megerősíti lelketeket s az Ő szent ereje 1-sz az a titkos talizmán, mely megvéd benneteket az ubboi eleséstől s verőfényessé teszi életeteket.

Kövessétek az Ő szeretettel hívogató szózatát: „Jertek hozzám mindannyian, kik fáradtak és terhelve vagytok s én megenyhítelek titeket.“ Isteni szózat ez, mely felétek cseng! Menjétek utána! Ő benne nem fogtok csalódní! M.

Én megnyugtatlak titeket . . .

A gyülekezeti óra után egy testvér szólott nekem, hogy egy nőt meg kellene látogatni akinek 16 éves leánykája a gyárban munkája közben összeégett.

A látogatás több nappal a temetés után volt és a fájdalom az anyát ágnak döntötte, aki folyton ezt kiáltotta: Drága gyermekem!

A szoba levegője megtelt e kiáltozástól. És nekem beszélnem kellett, szólnom és vigasztalnom. Ah de hol az alkalmas szó ilyenkor és hol a vigasz, mely tényleg enyhéthat? Az örjöngő fájdalomban ki vagyok én, hogy valamit szólhassak? . . . És ha mégis tudnék szólani, vajon eredményes lesz-e?

Milyen jó, ha a lélek megérzi olykor semmiségét és ha a szelidíthetetlen nyelv némaságra kénytelen.

Mit ér ilyenkor minden emberi művészkedés, mit érnek a nagy megállapítások, a bölcselkedések és kutatások. A saájó szív számára hol az enyhülés? Miért nem siet ilyenkor a tudomány, a filozófia a fájdalomtól beteg ember gyógyítására?

Miért? . . .

Ha igaz, hogy az örökélet csak a mese és az erre épült hitrészletet a tudomány, a kutatás megdöntötte, akkor hol a biztosabb, szilárdabb részlet, mely ennek helyébe valami másat, szelbet adhatna? . . . Ha nincs menyország, nincs találkozás és minden csak erő és anyag, miért nem törölök le egyetlen könnycseppet sem?

Ha igaz, hogy a feltámadást ugy kell érteni, hogy utódainkban élünk, vagy virágban, fűszálban, porszében folytatjuk tovább, akkor miért nem oszlatja el a kétségbeesésedet?

Lásd te ember, ha mély bánatba estél, ha te anya siratod elhunyt gyermekedet, ha te ember bűnbe estél, ha barátaid hátat fordítanak neked,

mert aljasnak tartanak, akkor hasztalan mutatják neked Häckel embrió ábráit és hiába mondják, hogy az energia örök és kifogyhatatlan és csak formáját változtatja; ez bánatodat el nem oszlatja, gyermekedet vissza nem adja, szégyenedet nem kevésbíti. De ha tekinteted a kereszten megakad és látod Isten fiát azon fájalmában vonaglani, aki ugyan meghal, mint ahogy neked is egykor meg kell, halnod de aztán látod az Ő feltámadását és megdicsőülését is: akkor ha nem is mulik el minden fájalmad és ha könnyes is marad a szemed, de elmulik a kétségbeesésed és eltérbe lép a remény. Ha a multat nem is lehet meg nem történté tenni, de adva van részedre a lator példája, akitől ha mindenki utálattal el is fordul, ám Jézus, a Megváltó társalog vele és a paradicsommal kínálja meg. Ha a bűnös sohasem nyer egyenjoguságot is az erényessel, de a türelmes megbánás és megtisztulás révén egyelővé és társaivá válhatik Istennek szentjeivel. Ha szégyenedbe el is hagy mindenki téged: az evangélium, a kegyelem és a hírnökök börtönöd mélyéig követnek téged és az Urvacsorájának közösségét oda is elviszik utánad.

És az a szegény Magdolna az ő testével és fekélyes lelkével, ha kilöketik is az emberi társadalomból: hát akkor odatántorog egy menedékház ajtójához, ott kopog, ott felnyilik az ajtó és ott szembetalálkozik azzal a szentéletű testvérral és az nem taszítja vissza, nem ijed meg a fekélytől, hanem kebléhez öleli és nővérenek szólítja.

Hol van még egy ilyen világnézet, hol egy ilyen bölcsélet? Ha tud valaki ilyennt adni, vagy mutatni, mely minden egyént külön megvigasztal és külön felkarol, minden kényes lelki igényt kielégít, akkor azzal hajlandó vagyok az összehasonlítást megkísérelni, de addig míg a kétségbeesésnek, boldogtalanságnak, fájdalomnak nincs orvossága, nincs patikája, — hiszem és hirdetem, hogy Ő nem hazudik és igazat mond. Egyedül Ő van hivatva joggal így szólni: És én megnyugtatlak titeket . . . (Csg.)

Palesztinában egy eredeti hétágu „Menorah“-t találtak. Az érdekes ásatások, melyeket a zsidó régészeti társaság végez Palesztinában, Tiberias közelében dr. Sloutzsch vezetése alatt, mely ásatások már sok értékes műemléket hoztak felszínre, a zsidó husvét óta ismét folyamatban vannak. F. év május havában azon a helyen, ahol dr. Sloutzsch szerint a talmud által említett zsinagóga volt, különböző márvány tárgyakat, írásokat, szertartási eszközöket és oszlopokat ástak ki. Május 14-én pedig egy valódi hétágu „Menorah“-t (gyertyatartó) találtak, amely teljesen megegyezik a bibliában leírt hétágu gyertyatartóval. Dr. Sloutzsch a leletről a következőleg nyilatkozik: „Ez az első nemzeti vallásos szertartási tárgy a templom lerombolása idejéből, ami kezemhez jutott. Ezideig a menorah-csak fellevés alapján tudtuk elképzelni. És mos

ime egy valódi memorahatunk van, amilyent a templomban használtak. Remélhetjük, hogy ezen a helyen még több értékes lelet kerül felszínre.

Ha kiderülne, hogy ez a hétágu gyertyatartó azonos a jeruzsálemi templomban használt gyertyatartóval, akkor ez a rabinikus bölcsesség nagy vereségét jelentené és kétséssé tenné a talmud igazságát, mert a talmud szerint három tárgy feltalálása lehetetlen és sohasem fog sikerülni, ezek pedig: a frigláda, a szentelt kenyerek asztala és a templomban használt hétágu gyertyatartó.

Ásatások egy bibliai városban.

Palesztina kormánya a pensylvániai egyetemi muzeumnak engedélyt adott, hogy Beisan város mellett a Bethsean helyén az izraeli síkságtól keletre és husz angol mérföldnyire a Genezáret-tavától délre, ásatásokat végezzen. A munkát még folyó hóban Fischer régész vezetése mellett megkezdik. Fischer azt a reményét fejezte ki, hogy sikerülni fog legalább hét város maradványait, melyek mind ugyanazon helyen álltak, napvilágra hozni. Bethsean a bírák könyvében mint a kanaániták udvara van említve (Bir. 1, 27) amelyet az izraeliták nem tudtak bevenni. Ennek falára akasztották fel a filiszteusok izraelnek veresége után Saul király és gyermekeinek holttestét. (I. Sám. 31, 10.) Ugyáltszik, ezt a várost a zsidók csak Salamon idejében hódították meg. A görög uralom idejében Skythopolis-nak nevezték, amiből az következtethető, hogy Kr. e. 500 körül a skythák foglalták el. Arab neve Beisan és a keresztes hadjáratok idején Galilea hercegség kerületében a jeruzsálemi királyság fennhatósága alá tartozott.

németből — r.

Szomorúság . . .

I.

*Ha szived ajtaján kopog
A szomorúság angyala
Ne zárd ki őt; . . . hadd zengjen fel
Olykor a bánat gyászdala!*

*Sugárban, fényben, hőben nő
S lesz illatossá a virág,
De hogyha felhő könnye nincs,
Elszáradoz' a rózság.*

*Árnyék való a fény mellé . . .
Mely szív mindig örül, nevet,
Beteggé lesz, kell hogy csapás
Öntsön rá harmatcseppeket.*

II.

*Volt gyásznapiom beh sok, beh sok!
Derült napom is volt . . . kevés.
Mióta eszemet tudom,
Utítársam a szenvedés.*

*És mégis azt kell mondanom,
Legszöbb időm nem az vala,
Midőn betöltte lelkemet
A féktelen kedv mámor.*

*A boldogságnak édenét
Akkor éreztem igazán,
Mikor magamban csendesen
Könnyeztem titkos éjszakán.*

III.

*Gyászleplű bánat óh jövel!
Nem zárlak én ki, óh nem én! . . .
Ki mindig csak a napba néz,
Megvakítandja azt a fény.*

*Pihenni árnyékban lehet . . .
Ha lelkünk fáradt és beteg,
Nem az öröm: szomorúság
Adhat rá balzsam-csöppeket.*

Hegyháti.

KÜLÖNFÉLÉK

Rettenetes inség. A „Deutsche Post aus den Osten“ rettenetes képeket tár elénk a volgamenti nyomorról. Karácsony óta nincs kenyér, az emberek keze és lába feldagad az éhségtől. A halandóság oly nagy, hogy ha hamarosan segítség nem jön 4—5 hónap alatt egész kolóniák kihalnak. Gabona egyáltalán nincs. Hóolvadástól július 17-ig nem volt eső ez a termést teljesen tönkretette illetve megakadályozta. Nincs kenyér és nincs állatállomány, az emberek füvet, gyökeret és békát esznek. Az éhínséget követik a különféle járványok skorbut, tífus és kolera. Az emberek menekülnek a ragály elől, mely mint sötét árnyék követi őket. Egy éhező egész belsőségét eladta három kenyérért, butorjait pedig négy kiló krumpliért. Egész falvak vannak néptelenül a samarai kerületben a tulajdonosok beszegeznek házuk ajtaját és menekülnek, de az is hiába, mert a legtöbbjét utközben teríti le az éhhalál. A fentiek olvasásánál a bibliakutató olvasónak akaratlanul eszébe kell, hogy jusson Jel. 6, 8.

Amerika különböző methodista egyházainál a legújabb statisztikai adatok szerint az utolsó 10 évben és pedig 1910—1920-ig a következő gyarapodás állapítható meg. Taglétszám növekedés 1,255.091, vasárnapi iskola 2477, vasárnapi iskolai tanítók 55.705, vasárnapi iskolás gyermekek 1,289.036, templomok 3812. A prédikátorok száma pedig 209-el csökkent. A tagok összlétszáma ma 8,664.827, a vasárnapi iskoláké 678.851, a gyermekeké 7,351.171, a templomoké 71.250, a prédikátoroké 48.405.

A methodista egyházak negyedik világkonferenciája folyó évi szeptember 6—16-ig ülésezett Londonban. Megbeszéléseik tárgyát képezték: „Visszapillantás az utolsó 10 évben végzett methodista munkára“, „A jelenlegi állapot és az evangélikus vallás kilátásai“, „Modern bibliakritika“, „A keresztyény egység“, „A külmiszió problémája“, „Az egyház és a világ békéje“, „A nők együttműködése“, „Az egyház és az ifjuság“, „A nép helyzete a valláshoz“, „A vallásos sajtó, mint az evangélikáció eszköze“, „Krisztus és a szociális kérdés“, „A munka és tőke felelőssége“.

Bátor és hűséges. Egy ifju misszionarius névszerint Damion de Venter hivatást érzett magában a Sandvich szigeteken munkálkodni, melyekre a többi szigetéről a belpoklosokat hozzák, hogy itt fejazzék be életüket. Sokáig egészséges maradt, de végre mégis erőt vett rajta a rettenetes betegség. Ekkor azt írta egy barátjának: „Többé nem jöhetek vissza a belpoklosság mutatkozik testemen. Azt hiszem nemsokára utálatossá leszek de mégis nyugodtnak és boldognak érzem magamat szegény nyájam közelébe. Az Isten tudja mi van jól, történjék az ő akarata szerint, ő velem van.”

Gyógyító álmom. Álmodok gyakran áldást hozhatuak. Mörlin predikátornak veszedelmes kelevénye támadt a mellkasában. Felesége sirva ült ágyánál és azt hitte, hogy az éjszaka, férje utolsó éjszakája lesz. De a beteg elaludt és azt álmodta, hogy karénekesei ajtó előtt állanak és ezt az éneket éneklék: „Bizzál lélek urad kegyelmében” Álmában ő is elkezdte énekelni ezt az éneket mély basszus hangján. És csodálatos a rázkódás következtében mellében a kelés felfakadt és ezzel megkezdődött a gyógyulás. Még sok évig áldásosan munkálkodott Mörlin.

Az európai központi missziói konferencia amelyen a püspöki methodista egyház három európai püspöki kerülete vesz részt 1922. március 1—5-ig lesz Berlinben megtartva.

Értesítjük olvasóinkat, hogy könyvüzletünket Felsőerdősor 5 alatt megnyitottuk. Raktáron tartunk dus választékban keresztény hívő munkákat úgy német mint magyar nyelven.

☛ VASÁRNAPI ISKOLA ☛

☛ III. A mozgósítás.

Gideon összehívja Manasse, Zebulon, Áser és Naftali fegyverfogásra alkalmas férfiakat (6, 35) összesen 32.000 harcost, hogy ezekkel vegye fel a Midianiták elleni harcot. Mentől több annál jobb — gondolja magában, annál biztosabb a győzelem. De Isten másként gondolkodik.

Gideon szövetségese kifogásolja, hogy 32.000 emberrel akar harcra szállni. Nagyon sok! Mondja az Ur. Sok? amikor a Midianiták 135.000 emberrel állnak szembe. (Fej. 8, 10)? Igen sok! Mily gyakran panaszkodnak az emberek a kevés felett és Isten azt mondja: „Nem. még mindig sok!” E felett gondolkozzunk csak.

Gideonnak ki kell válogatni, megrostálni hadseregét. Csak az erősek maradjanak. „Aki csüggedt, forduljon vissza.” Nagyhamar visszafordult 22.000 ember. Csüggedtekkal nem lehet csatát nyerni.

Még 10.000 harcos áll Gideonnak rendelkezésére. Még mindig sok mondotta az Ur. Hogy aggódhatott az egyébként bátor Gideon! Ismét megrostálja embereit, hogy a családosokat, határozatlanokat, lassukat kiválassza. Így a 3200 emberéből 300 maradt vissza 135.000 ellen. (A térdeplők

sok időt vettek az iváshoz; akik tenyerükből ittak, fűrgébbek voltak.)

Miért volt sok? „Nehogy Izrael dicsekedjék és azt mondja: Az én kezem szabadított meg engem”. Így magyarázza meg az Ur szolgájának, miért kell hazaküldenie a harcosokat 300 kivételével.

IV. A haditerv.

A haditervet az Ur készítette és pedig nagyon egyszerű volt.

1. Gideon az ő 300 harcosával támadja meg éjjel az ellenséget az Isten által meghatározott órában.

2. Isten maga akarja az ellenséget megfélemlíteni és a csüggedés szellemét közülük küldeni (13., 14. vers). Rossz előérzet töltötte el a Midianitákat. Így ment el a bátorsága a babonás pogányoknak.

3. Gideon meg kell hogy futamítsa az ellenséget. A 300 a lehető legnagyobb kavargást idézi elő az ellenségnél a legegyszerűbb eszközökkel. Agyagkorsókban égő fáklyákat visznek magukkal a kűrtfuváskor, mely a roham jele, a fáklyát hirtelen kirántják, a korsót a földhöz vágják. Így támadják meg az ellenséget, egyik kezükben a fáklyával, a másikkal karddal az „Urért és Gideonért” kiállással.

Viszonyitva a mai kor rettenetes fegyvereihez, — óriási ágyuk, gépfegyverek, bombák és léghajók, — olyan eszközök voltak ezek, amik ma nem volnának hatással. A fő, hogy a Midianiták ellen hatással voltak. Az időkhöz és körülményekhez képest adja az Isten az eszközöket is ahhoz, amit parancsol.

V. A győzelem.

„Az Urnak jobbkeze hatalmasan cselekedett”. Zsolt. 117., 15.

1. Az ellenség veresége rettenetes volt. A nagy hadseregből csak 15.000 tudott menekülni, a többi sebesülten vagy halva feküdt a csatatéren. A koromsötét éjszakában az ellenség egymást öldöste, mert nem tudták megkülönböztetni ki áll előttük. (Fej. 8., 10.) Így akarta Isten. Az istentelen magának ás sirt!

2. A győzelem azonban az Ur győzelme volt, csoda, amelyen az ósatyák idejében előrordult és arra szolgált, hogy megnyissa Izrael szemét, mutatván, hogy „az Urnak nem nehéz kevesek vagy sokak által segíteni”. ha az emberek reá bizzák magukat és neki szolgálnak (I. Sám. 14., 6.)

K. K.

Lecke 1 Kir. 20. 1—21.

1—3 Benhadád Siria királya nagyszabásu rabló hadjáratra indul Akháb király ellen. Harminckét hűbéres fejedelem vonult táborába, hogy uruk számára biztosítsák a győzelmet az izraeliták felett. A hadakozók száma több százezernél.

Mikor Benhadád meglátta ezt a roppant tömeget nem csekély büszkeséget érzett szívében. Hiszen ez a nagy sereg még a lezuhanó eget is fenntartaná szuronyaival.

Hogy micsoda gög fogta el, az kirí a 3-dik versből: „A te ezüstöd és aranyad, a te felesé-

geid és a te szép fiaid is az enyémeK," Tönkre akarta tenni Akhábot és vele az egész népet. Elfogadhatatlan feltételeket szabott, hogy felingerlje a zsidók királyát. Arra számított, hogy tüközetben tönkre veri izrael seregét, jármába hajtja a népet és hűbértartománnyá teszi Judea földjét.

A 4—7 v. a veszedelem komolyságáról tesznek bizonyosságot. Akháb lelkét kínos rémület szállta meg, mikor a roppant sereg közeledtének híret hallotta. És ezt a rémületet még csak fokozta az embereknek a városba való tömeges menekülése. Mikor Benhadád követei elérkeznek hozzá, nem is mer velük ellenkezni és mindenbe, amit tőle követelnek, ellenkezés nélkül bele egyezik. A tevékeny és egyébként erélyes Akhábot meg szállja a sunyi kishitűség. Mikor ezt Benhadád látja, sajnálja, hogy nem többet követelt és új követelésekkel lép fel. 6 v. Hogy Akháb a 7-dik vers szerint összehívja az ország vénjeit, azt mutatja, hogy Benhadád most már ezeknek az odamenekülteknek a vagyonára is vágyik. Ez végül is ellentállásra bírja a népet. 8-dik vers. És az egész nép szól: „Ne engedj neki és az ő akaratát ne teljesítsd.”

A népnek ez a határozata azonban alig birta volna Akhábot ellentállásra sarkalni, kellett egy még hathatósabb serkentő és az sem váratt magára, 13 v. Az Ur profétája jött el. Hogy ez a proféta Micha lett volna, annak nincs történeti alapja, valószínűleg egy ama száz közül, akiket Abdias megmentett. A proféta oda áll a király elé és szól: „Azt mondja az Ur!” — Ez hallott. Ez a mondás velőn és csonton hatolt keresztül: „Azt mondja az Ur.” Izrael hatalmas Istene, ki népét ezer veszélyben megtartotta. Az Isten mondja, akinek egyetlen szemrebbenésétől megrendül ez a szilárdnak látszó világlakotmány.

Akhábnak a szorongó gondok alatt vergődő szive egyszerre pehely-könnyűvé lett és szemében fellágt a reménység. Hiszen az Isten van vele! És volna az ellenség még több, oly sok, mint a tenger fővénye, izrael megis győzne, mert: „Azt mondja az Ur.” — Akháb jeligéje: „Azt mondja az Ur.” — És a másik táborban?

Benhadád megszemlélte hadseregét. Mily óriási embertömeg. Itt győzni fog a nyers erő. Még azt sem olvassuk, hogy isteneihez fordult volna, annyira bizott katonái karjában. Olyan nyugodtan soh sem hajtotta le a fejét, mint ezekben a napokban, miközben kárörömmel ismételtette magában: „Akháb megvettem halálos ágyadat!”

És mi történik? Samariából kijön 232 ember. Utánuk pedig még hétezer. De mi ez? Amott 30 dözsölő, mámorító borban fürdő fejedelem 100.000 emberének dárdája les read kised sereg! De felhangzik Akháb jeligéje: „Azt mondja az Ur.” És ime csodák csodája a syriaiak valamitől meg-hökkennek; szívükbe szörnyű rémület lopózik, annak a 7232 embernek látára, akik nem félnek 100.000 emberrel felvenni a véres küzdelmet. A syriai sereg vereséget szenved és megfutamodik.

Tanulság.

Akháb nem érdemelte meg, hogy az Ur segítse és kirántsa a veszedelemből, melyben föggött, mert ő hozta izraelbe a bálványozást. Izrael sem érdemelte meg, hogy Jehova könyörüljön rajta, mert ajkaival a bálványokat csókolta és megleledkezett az egy igaz Istenről. Hogy az Ur még is megkönyörült, azt csak kegyelemből tette. Az Isten szeretete soha el nem mulik és akkor is örködik felettük, mikor azok elfordulnak tőle Isten megakarta mutatni izraelnek, hogy még mindig szíven hordja népe sorsát és még akarta a bálványozásba sülyedt néppel értetni, hogy holdogulása, növekedése és fennmaradása, ahhoz az Istenhez van kötve ki kivezette Jakob népét egyiptomból és elvezérelte a tejjel és mézzel folyó Kanáánba. Akhábnak a győzelem büntetés volt, mert a nagy Isten eleven segítő erejében láthatta igazán milyen mélyen sülyedt a bűn iszapjába.

Arany mondás: Én az Ur vagyok, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földjéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előtt. Moz. II. 20, 2—3.

Hegyháti:

Isteni tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten

kedden d. u. 6 1/2 órakor bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 órakor és délután 5 } nyelven
órákor isten tisztelet

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt

szerdán este 7 órakor } magyar
vasárnap d. u. 3 órakor } nyelvű

Kispesten Nagy-Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
1/4 órákor

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor magyar nyelvű összejövetel.

Nyiregyházán Szarvás-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor
magyar nyelvű.

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 órakor
magyar nyelvű isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artúr Budapest, VI., Felsőerdősor-u. 5. I.
Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet.

„BOCSKAY”-NYOMDA. Budapest, VI., Jósika-utca 7.
Telefon: József 81—10.